

ще буди народа, ще разлива изъ нашата страна свѣжата, силна и винаги прѣсна „жива-вода“ на евангелското учение, та дено се опрѣсни умъ и съвестъ и се стоплятъ сърдцата ни.

Вѣра въ Спасителя, когото проповѣдва родната Църква, вѣра и надежда за по-свѣтли дни надъ българската красна земя—ето нашата задача!

Дш.

Да не забравяме родното, за- хланинати въ чуждото.

Тѣкмо когато цѣлиятъ нашъ печатъ бѣше пълненъ съ известия за идването въ София на г. Рабиндранатъ Тагоре, тѣкмо, когато цѣлата наша интелигенция се бѣше облѣкла празнично, за да посрещне бенгалския поетъ; тѣкмо когато шарената тѣлпа отъ любопитни правеше нескончаеми овации на облечения въ мантия Тагоре по случай неговата 63 годишнина; тѣкмо презъ седмидната, когато българскиятъ народъ правѣше едни глупави окръжни избори; тѣкмо прѣзъ тия дни на любопитство къмъ екзотичното, къмъ модното и политическа притѣпностъ ние забравихме че нашия поетъ, писателъ и философъ—г. Стоянъ Михайловски—е достигналъ своята седемдесетъ годишна възраст.

Самъ единъ единственъ вѣстникъ, най-българскиятъ отъ всички български вѣстници — „La Bulgarie“—отбѣлзва това събитие, минало незабѣлявано за цѣлата софийска тържествуваща интелигенция. Никакъвъ шумъ, никакво тържество. Слѣдъ свѣршване на една сказка въ салонѣ на младежитъ християни председателъ на дружеството поздравилъ поета и едно дѣте му поднесло китка цвѣта.

И тѣй, ние още еднажъ бѣхме небрежни къмъ нашето, родното! Колкото обаче и да сме равнодушни, обстоятелството, че сме забравили Михайловски не може да не тежи на нашата съвестъ.

Чествуването на Тагоре е едно добро нѣщо, защото се

показахме вежливи къмъ единъ виденъ чужденецъ. Чествуването на Михайловски е изпълнение на единъ дългъ.

Патриархътъ на българскиятъ писатели и публицисти, г. Стоянъ Михайловски, сигурно стои по високо отъ тия наши тревоги. Ние даже виждаме неговата иронична насмѣшка Той е по щастливъ и по доволенъ отъ китката цвѣта, която му е подала дѣтенката. Е, добръ, нека тая китка се счита подадена отъ цѣлия искрененъ български народъ.

(изъ в. Миръ)

Свяць

Нѣща, които трѣбва да знае християнина.

I. Условия за встъпване въ бракъ.

Въ селата женятъ своитѣ дѣщери и синове обикновено много млади, а често пѣти по незнание биватъ подвеждани и харчатъ напразно пари да искатъ отъ духовната властъ незаконни снизхождания. Намираме за полезно да съобщимъ, че съгласно Екз. Уставъ

Чл. 185. Браковете се предшествуватъ отъ годежъ, който има сила предъ духовната властъ, само когато е извършенъ въ присѣтствието на достопочтенни свидетели при участието на енорийския свещеникъ.

Чл. 185. При извършване на брака трѣбва да се пазятъ следующи условия: 1) Момъкътъ да е навършилъ 19 години, а момата—17. (бележка. Въ извънредни случаи Св. Синодъ може да разреши бракъ на момъкъ не по младъ отъ 18 год. и мома не по-млада отъ 16 години. 2) Да се не намиратъ младитѣ въ сродство забранено отъ църквата; 3) Да иматъ съгласието на родителитѣ си. Бележка. Следъ трикратно приканване и молба на младежитъ ако родителитѣ имъ не даватъ съгласието си за тѣхното бракосъчетание, енорийскиятъ свещеникъ изследва причинитѣ на това отказване и долага на надлежното духовно началство, което,

ако намѣри, че отказването на родителитѣ произлиза отъ инатъ или други неуважителни причини, издава своето благословение за бракосъчетанието на младитѣ.

4) Да не се намиратъ въ брачни връзки съ други лица; 5) Да не страдатъ отъ лудостъ, епилепсия, идиотство (слабоумие) или сифилисъ.

6) Да изкажатъ взаимно съгласие при вѣнчаване; 7) Да сж снабдени съ кръщелни свидетелства; 8) Да не сж осъдени на безбрачие отъ духовенъ съдъ.

II. За свѣщитѣ при обществено и частно богослужение

Чл. 151. отъ Екз. уставъ, казва: „Забранено е на частни лица да правятъ и продаватъ каквито и да било свѣщи за частно и обществено богослужение“. На много мѣста по села и градове християнитѣ си правятъ сами свѣщи или купуватъ такива отъ габровци, евреи и др. търговци, които свѣщи сж извънредно нечисти Ако свѣтска или духовна властъ състави на такъвъ търговецъ актъ, той не може се отърва отъ преследване. Това обаче почти не се прави. Но има и нѣщо по-лошо. Има по градове и села църковни настоятелства, които сами приготвяватъ и продаватъ свѣщи особно по-едри. Такова нѣщо става въ нѣкои села изъ Е.-Джумайско, пѣкъ и другаде. Въ двѣ села имаме случаи да видимъ на полилеитѣ такива свѣщи, които при горенето правѣха шумъ като че гори дъсченъ складъ. Види се, отъ голѣма чистота, защото настоятелитѣ на тия църкви ни увѣряваха, че восъкътъ билъ съвсемъ чистъ. Всички голѣми и малки свѣщи трѣбва да се набавятъ отъ църковнитѣ ливници, каквито има въ всѣки градъ съ архиерейско намѣстничество Шуменското ливничко настоятелство желае да има свои складове при църковнитѣ настоятелства въ гр. Е. Джумая и О. Пазаръ По това, както и по забраната на бѣлитѣ парафинови вѣнчални свѣщи, продавани по еврейскитѣ магазини и абсо-

лютно забранени при богослужение, ще говоримъ другъ пѣтъ

Хроника.

Всички, които не биха желали да получаватъ нашия толкова евтенъ вѣстникъ, се умоляватъ да върнатъ обратно настоящия брой, иначе ще ги смѣтаме свои абонати. Които ще ни бждатъ абонати пѣкъ се молятъ да ни изпратятъ веднага поне 25 лева. Напраздно се боятъ нѣкои, че вѣстникътъ ще спре. Напротивъ, нашата инициатива се посрѣщна радушно отъ всички пострѣдани, а това ни много начѣтравя. Не ще изоставимъ една прекрасна инициатива.

Прави отрядно впечатление факта, че следъ дохождането за командиръ на тукашнитѣ войсковы части на г. Полковникъ Кацаровъ, самъ той почти всѣки нѣделенъ день дохожда въ църква, а освенъ това дохождатъ офицери и войници, нѣщо което нѣколко години следъ войната бѣше почти изоставено. Желателно е обаче по-вече офицери да дохождатъ въ църква, защото иначе войницитѣ оставатъ съ мнение, че само заповѣдта е, която доведва военния въ църква. Презъ последнитѣ години нашата интелигенция започна да се интересува и да въпроща очи къмъ религиозни епархии и Евангелие. Добре ще е просвѣтениятъ войнъ—офицера—да предвари въ това отношение всѣки другъ интелигентъ.

Въ салона на църквата „Св. Възнесение“ въ Шуменъ всѣ въ петъкъ, както бѣше до сега, за напредъ въ нѣделенъ день, 5 1/2 часа вечеръ, ще се говорятъ сказки, придружени съ свѣтливи картини. На 21 тога сказката за адвентиститѣ бѣше извънредно добре посетена. Нѣкои отъ картинитѣ се придружаватъ съ съответна хорова пѣсенъ. Пѣе кварталъ отъ свещеницитѣ при църквата и младиятъ семинаристъ Борисъ Петровъ. Посетителитѣ по много начини изказватъ своето доволство. Отъ сега всѣки посетителъ се умо-

лява при входа да внася нѣщо за да се купи съ събраната сума по-голѣмъ и по-силна апаратъ. Братството и църковното настоятелство благодарна на г. Д-ръ Н. Блъсковъ услугитѣ, които прави на църквата съ своя апаратъ и труда си. Въ нѣдѣла, 28 тога, ще говори Д-ръ Блъсковъ на темъ „Величието и нищожество на човѣка“, съ свѣтливо катини.

Началникътъ на варненския гарнизонъ г. полковникъ Соларовъ посрѣщналъ симпатично нашето дѣло и сънаредъ по всички подведомствени части въ Варна, Русе, Разград, Шуменъ, Е. Джумая, Търнов, Ловечъ, Свищовъ, е препоръчалъ на войници и офицери нашия вѣстникъ. Ние съ много благодарни на г. Соларова преди всичко за неговитѣ добри чувства къмъ родната църква. Настоящето отбѣляваме, за да съобщимъ на г. офицеритѣ отъ тия части, да до всѣка часть изпращаеме 100 броя отъ вестника. Молимъ следъ 1—2 седмици да ни съобщитъ колко екземпляра ангажира всѣка часть. (Можемъ да кореспондираме направо съ ротнитѣ командири), а колкото се отнася до плащането на абонамента, то може да стане частна и кога е най-удобно.

Неотдавна презъ единъ съботенъ день се празнуваше есенното споменаване на всички християнски покойници (задушница). Шуменскитѣ гробища гъмжаха този день отъ нѣколко хиляди християни. Едно време отъ срѣдата гробищата хоръ запѣ тѣжкы мертвени мелодии. Хорътъ Руската гимназия въ града, щѣлъ да отпѣе панихида на гроба на починала тѣхна ученичка, цѣли два часа пѣтѣ нитѣ руски погребални пѣс-

Нашитѣ християни бѣха умлени и отъ мелодитѣ и отъ хубавата идея на г. Директора на гимназията да почете този начинъ тѣхнитѣ покойници и сж безкрайно благодарни нему и на хориститѣ.

Епископъ Михалъ Велички между народа

I.

И добре направи новиятъ нашъ викариаленъ епископъ, Михалъ Велички, който по желанието на стария дѣдо Септеми т. г. е даденъ нему въ помощъ, добре направи, че още презъ първитѣ дни на своята нова служба въ нашата епархия не пожали трудъ и удобства и веднага трѣгна по обиколка.

Негово Преосвещество Епископъ Михалъ е човѣкъ съ високо образование и съ голѣми природни дарби, едно обстоятелство, което значително облегчава неговата апостолска служба, Между 31 октомври и 10 ноември т. г. той обходи най затѣжния край не само на епархията, а както се изрази единъ адвокатъ отъ гр. О. Пазаръ, той обходи най бедния, най-затѣжния, най-изоставения край на България. Това сж селата изъ Тузлука, жителитѣ на нѣкои отъ които казваха, че тѣхната селска история отъ вѣкове не е отбѣлзала дохождането ни на грѣцки, ни на български, владика въ селата имъ. Трудно може да се предаде радостта на селянитѣ отъ вниманието което имъ указа Преосвещения

владика, а трудно е сжщо така да се опише подвигътъ, който звърши Епископъ Михалъ изъ тѣзи мѣста дѣто често пѣти се минаваше по пѣтици, непознаващи никакви други омнибуси, освенъ царулитѣ и боситѣ крака на селскитѣ овчари. При това, презъ 10 дни да се обходятъ тридесетъ населени пункта, села и градове, и да се кажатъ 65 пострани и изчерпателни речи, каквито обикновено Епископъ Михалъ казва, това е наистина още по-труденъ подвигъ.

Поканенъ отъ жителитѣ на с. Конакъ да освети църквата имъ на 1 ноември, Св. Иоанъ Рилски, той излиза отъ Варна въ сжбота 20. X и на другия день нѣдѣля служи Св. Литургия въ църквата на гр. Ески-Джумая и бърза сжция день за с. Конакъ. На нѣколко пѣти презъ обиколката той повтаряше, че джумайци сж му направили голѣмо впечатление съ масовото посещение на църквата. „То бѣше, казва той, море отъ народъ. Църквата бѣ просто заляна, блокирана, отъ хора. Хвала на джумайци!“ И възрадванъ отъ присѣтствието на толкова хора въ църквата, той каза вдъхновена проповѣдь, която, вѣроятно сега пѣматъ джумайци за дълго ще помнятъ.

Веднага следъ отпустъна църква той бърза за влака. На гара Попово го посрѣщнаха селя-

ни отъ с. Конакъ съ каруци и файтони. Времето е топло. Пѣтуването е много приятно. По пѣти отъ Попово за Конакъ сж селата Аязларъ и Арапларъ. И въ двѣтѣ села цѣлото население бѣше се стекло на селскитѣ площади, а голѣми групи чакаха предъ селата. Въ село Аязларъ, голѣмо село отъ Русенска епархия, спрѣха файтона на владиката предъ църквата, биятъ камбаната и искатъ да влезе владиката въ църквата имъ. Той не пожела да направи това въ чужда епархия, но привѣтствуванъ отъ учителя, г. Визиревъ, съчете за свой дългъ да се обърне къмъ селянитѣ съ рѣчь, въ която имъ благодари за тѣхното къмъ него внимание и ги съветва да пазятъ вѣрата си. Отрупани съ цвѣта отъ всички страни, пѣтницитѣ заминаха по-нататъкъ. Въ следното село Арапларъ, тоже отъ Русенска епархия, се повтори сжщото. Стариятъ свещеникъ Иванъ привѣтствува съ нѣколко думи, владиката и той пакъ се съчете за задълженъ да каже ободрителни и насърчителни думи и на тия добри християни. Пакъ отрупани съ цвѣта продължихме пѣти си за с. Конакъ, което бѣше вече близо.

На вечеря на селото тукъ бѣше се стекло и старо и младо да срѣщне владиката. Тамъ бѣха сжщо ученицитѣ съ свои-

тѣ учители. Енорийския свещеникъ Радославъ Поповъ, съ кръста въ рѣжа, отправи привѣтствено слово къмъ владиката като изказа безкрайната радостъ на своитѣ енорияши дѣто били честити да иматъ свой високъ гостъ въ селото си — църковенъ вождъ и глава. Следъ свещеникъ Р. отправи къмъ владиката привѣтствие и учителя г. Владевъ. А една ученичка му поднесе букетъ съ хризантеми отъ името на ученицитѣ отъ основното у-ще и прогимназията. Трогнатъ отъ общото внимание на коначени, Епископъ Михалъ произнесе рѣчь, съ която благодарѣше свѣтваше и насърчаваше млади и стари, ученици и учители, да пазятъ грижливо въ сърцата си ония чувства, които правятъ човѣка човѣкъ, да пазятъ родната бащина вѣра, да пазятъ обичайтѣ и традициитѣ на българската земя.

Отъ тукъ всички се отправиха за църква, където се отслужи вечерия. Слѣдъ отпустъ къмъ 6 часа, при вечеренъ полумракъ и маждукачи свѣщички, владиката каза ново слово на християнитѣ за значението на божия храмъ при нравственото възпитание на човѣка изобито и частно въ българска селото.

На другата сутринъ 1, XI, Св. Иоанъ Рилски, въ деня на народнитѣ будители, се освети

църквата на селото и се служи св. Литургия. Църква двора, и площада предъ църквата, всичко е пълно съ родъ отъ Конакъ и съседни села. Тържеството е голѣмо. Презъ време на службата въ църква хоръ отъ ученици организиранъ отъ свещ. Поповъ, Това прави прекрѣпено впечатление и радва Преосвещения владика. На край говори проповѣдь, хубава вдъхновена и пълна душ на слушащитѣ стотици мъжени, деца и старци.

Отъ църква, вече къмъ часа по обѣдъ, отведоха владиката край селото, дѣто стѣборъ, за да благослови селския курбанъ.

Владиката прочете молитва благослови храната и отъ нея се обърна къмъ народа рѣчь, въ която изтъкна значението на народнитѣ обичаи и нуждата отъ пълно разбителство между всички българци. „Бждете благословени всички, събрани отъ различни села, вие и домоветѣ ви! Бждатъ благословени вашите ниви, гори и пасбища! Миръ на всички!“

Къмъ 4 часа сл. пл. владиката и неговитѣ спѣтници отправиха по тежки, межселски пѣтица за с. Добруджидаръ.